

Słowo na niedzielę 23 czerwca 2019 r.- XII Niedziela Zwykła

(Za 12, 10-11; 13, 1; Ps 63 (62), 2. 3-4. 5-6. 8-9; Ga 3, 26-29; Łk 9, 18-24)

Bóg zapowiada mękę Mesjasza. Ludzie będą patrzeć na tego, którego przebili i się nie nawrócą. Bóg jest pomocą dla człowieka. Dusza ludzka pragnie bliskości z Bogiem. Wiara w Chrystusa przynosi braterstwo i znosi podziały między ludźmi. Jezus pyta każdego z nas : „ Za kogo Mnie uważasz?

Ostatnia część Księgi została zatytułowana „Zwycięstwo, ocalenie i oczyszczenie Jerozolimy” i opowiada o czasach ostatecznych, na co wskazuje wielokrotnie powracający zwrot: ten dzień. Zapowiedź, za którą stoi autorytet Boga Stwórcy, wypełnia się nieuchronnie. Podkreślana tu jest wszechmoc Boga dla zaznaczenia, że słowa Jego wypełniają się nieodwołalnie. Prorok w imieniu Boga zapowiada ostateczne zwycięstwo Judy i szczególną pozycję Jerozolimy. Opisu ją używa porównań „kielich odurzenia” i „ciężki kamień”. Każdy, kto będzie próbował zagrozić świętemu miastu, okaże się bezradny jak człowiek odurzony alkoholem i poniesie wielką szkodę. Siłę przywódców Jerozolimy prorok porównuje do wszechogarniającego ognia, a potęgę jej mieszkańców do mocy samego Boga. To On napełni swój lud duchem nawrócenia, aby opłakiwał swoją grzeszną przeszłość oraz tajemniczą postać *tego, którego przebili*. Prorok nie podaje dokładnie o kogo chodzi. Może to być odrzucony posłaniec Boży, którego śmierć stała się osobistą tragedią każdego Judejczyka. Lament ogarnia wszystkie warstwy ówczesnego społeczeństwa, od arystokracji po prosty lud, łącznie z członkami stanu kapłańskiego i królewskiego. Ten lament prorok porównuje do podobnego w Hadad-Rimmon. Nazwa tej miejscowości pochodzi od Hadada- kananejskiego boga burzy, czczonego przez zachodnich Semitów, później często utożsamiany z Baal-Safonem; pod nazwą Rimmon czczono go jako główne bóstwo Damaszku. To właśnie śmierć Rimmona opłakiwano co roku po ustaniu pory deszczowej. Judejczyki miejscowość tą kojarzą z opłakiwaniem śmierci króla Jozjasza, który poległ w 608 r. przed Chrystusem w bitwie pod Megiddo. Na koniec prorok zapowiada wytryśnięcie w Jerozolimie źródła, którego wody obmyją wszystkich z grzechu. Wypełnienie tego proroctwa znajdujemy w opisie Janowego ukrzyżowania Chrystusa. Ukazuje on, że z przebitego włócznią boku Jezusa wypłynęły krew i woda. Woda oczyszczenia u proroka Zachariasza przywracała tylko czystość rytualną, czyli możliwość uczestnictwa w kulcie w świątyni. Krew i

woda wypływająca z boku Chrystusa ma moc wewnętrznego oczyszczenia z grzechu.

Jak często w moim chrześcijańskim życiu patrzę na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala?

Psalm jest lamentacją Dawida, który przebywa z dala od Jerozolimy (na pustyni Judzkiej), gdzie uciekł przed prześladowającym go królem Saulem. Czuje się przygnębiony i odczuwa duchową pustkę. Tęskni za świętym Przybytkiem, miejscem najściślejszej łączności z Bogiem. W sercu jego budzi się tęsknota za Bogiem, którego nieustannie szuka, a całe jego wnętrze pragnie Go ogromnie. Bez bliskości Boga staje się jak pustynia, której brakuje ożywczej wody. Pragnienie, szczególnie dokuczliwe w skwarze pustyni, jest wymownym obrazem tęsknoty Dawida za Bogiem. Dlatego w sercu rodzi się pragnienie przebywania w świątyni, gdzie można oglądać Boga, doświadczać Jego szczególnej obecności i objawienia się Jego chwały. Dawid chciałby tam być obecny i doznać Jego łaski. Dla Dawida łaska Boża więcej znaczy niż życie. Z kolei dla Izraelitów życie przedstawiało największą wartość, długie życie było znakiem błogosławieństwa Bożego i najwyższą nagrodą za postępowanie zgodne z wolą Bożą. Dawid czuje się ogarnięty przez potęgę i majestat Boga, który odkrywa. W żarliwej modlitwie wznosi swoje ręce ku Bogu śpiewając Mu pieśni, wyrażając w ten sposób swoją miłość. Bliskość Boga nie opuszcza Dawida nawet na postaniu, ponieważ całym swoim jestestwem przyłgnął do Pana i czuje się bezpiecznie w Jego ręku. Dlatego wierzy, że dobry i wielki Bóg przyjdzie mu z pomocą wobec tych, którzy go niesprawiedliwie oskarżają.

Przez jakie czyny okazuję Bogu swoją miłość względem Niego? Jak wypełniam wolę Boga na ziemi?

Paweł po raz kolejny ukazuje wielkość wiary w Jezusa Chrystusa. Ten akt daje chrześcijaninowi wielki przywilej- staje się dzieckiem Bożym. To osiągnięte wówczas zjednoczenie z Chrystusem potwierdzone chrztem, pozwala budować z innymi ludźmi relacje braterstwa. W takiej sytuacji czymś drugorzędnym staje się bowiem pochodzenie, stan majątkowy, wykształcenie. Ważne jest tylko to, kim się jest przed Bogiem i dla Boga- Jego dzieckiem! Dla Żyda było to trudne do przyjęcia. Przez wieki czuli się oni kimś zdecydowanie lepszym od ludzi innej kultury, narodowości czy stanu. Świadczyła o tym jego codzienna modlitwa, w

której dziękował Bogu, że nie stworzył go niewolnikiem albo kobietą. Paweł powołując się na Ewangelię Chrystusa, kwestionuje taki sposób myślenia. Istotne dla niego jest tylko to, czy człowiek posiada rzeczywistą więź z Chrystusem przez wiarę w Niego. Według Pawła, trzeba przyodziać się w Chrystusa, co oznacza dogłębną przemianę człowieka, początek jego nowego życia. To zjednoczenie z Chrystusem nie oddziela od bycia potomstwem Abrahama- ojca wiary, ale przeciwnie, dopiero wiara w Jezusa i łączność z Nim czyni z człowieka prawdziwego potomka Abrahama i dziedzica obietnicy, jaką otrzymał.

Jak wygląda moje życie, jako dziecka Bożego? Czy Bóg- Ojciec może być ze mnie dumny?

Uczniowie wiele razy widzieli Jezusa udającego się na modlitwę. Nowy Testament kilka razy przytacza rozmowę Jezusa z uczniami bezpośrednio po zakończeniu przez Niego modlitwy. W ten sposób możemy poznać treść modlitw Jezusa. Tym razem Jezus rozmawiał z Ojcem o tym, czy Jego uczniowie rozpoznali w Nim Boga. Przygotowuje ich do tej wiadomości poprzez rozmowę i pytania. Najpierw pyta uczniów o to kim jest On w oczach innych ludzi. Mogą udzielić odpowiedzi, bo rozmawiają z ludźmi o sprawach zbawienia. W świetle odpowiedzi uczniów okazuje się, że ludzie odbierają Jezusa pozytywnie, widząc w Nim jednego z Bożych posłańców, cechującego się surowością życia, prostotą, odwagą w mówieniu prawdy, dokonującego dzieł w imię Boga. Z tych odpowiedzi wynika, że nie dostrzegają w Jezusie tej absolutnej nowości, która On wnosi- Mesjasza, Zbawiciela Pańskiego. Następnie Jezus pyta uczniów, co oni sami myślą o Nim. W imieniu uczniów odpowiada Piotr mówiąc „ za Mesjasza Bożego”. W tym momencie Jezus po raz pierwszy mówi im, że zostanie zabity i zmartwychwstanie po trzech dniach. Mówi, że zostanie wydany przez starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, czyli przywódców religijnych. Zapowiedź Męki Jezus przekazuje tylko Dwunastu, gdy jednak mówi o potrzebie pójścia za Nim, zwraca się do wszystkich. Wobec tych, którzy chcą pójść za Nim, ukazuje konsekwencje, jakie się z tym wiążą. Krzyżem powszednim jest społeczny koszt wiary i opowiedzenia się za Jezusem, koszt wybrania autorytetu Jezusa w miejsce innych autorytetów. Kosztem jest utrata przyjaciół, potępienie społeczne, oskarżenie. Wierząc w Jezusa , stracić można pozycję, pracę, przyjaźń. Zyska się jednak zbawienie i życie wieczne.

Kim dla mnie jest Jezus Chrystus? Czy podjąłem już decyzję o zaproszeniu Chrystusa do swojego życia? Jeśli nie, to zaplanuję, kiedy mogę to uczynić.